

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3415/2024
22.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Нешковић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ а.д. ..., чији је пуномоћник Драган М. Вучетић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 373/24 од 01.08.2024. године, у седници одржаној 22.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 373/24 од 01.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 96/20 од 06.12.2023. године, усвојен је тужбени захтев па је решење туженог од 15.07.2020. године којим је тужиоцу отказан Уговор о раду од 14.11.2020. године и престао му радни однос поништено као незаконито, обавезан тужени да тужиоца распореди на радно место у складу са његовом стручном спремом и искуством, и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 296.625,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 373/24 од 01.08.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Горњем Милановцу П1 96/20 од 06.12.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде одредаба парничног поступка тужени се у ревизији паушално позива.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту ... на основу Уговора о уређивању права, обавеза и одговорности од 14.11.2002. године. Ради обављања послова од свог радног места тужилац је задуживао гориво са пумпе, односно цистерне која се налазила у кругу послодавца – туженог. Точилац горива те пумпе, који је уједно радио и као возач теретног возила код туженог, у критичном периоду често није се налазио у кругу туженог односно у време када би тужилац по радном налогу требало да иде на пут и да задужи гориво. У тим ситуацијама тужилац би позвао точиоца који му је давао инструкције где се налази кључ од пумпе па би тужилац сам натоварио гориво и у требовању уносио количину уточеног горива, точиоца о томе обавештавао, потписивао би требовање које би заједно са кључем остављао точиоцу на одређено место. И други возачи туженог се самозадужују горивом на пумпи туженог у ситуацијама када није присутан точилац горива. Тужилац се раздуживао на крају месеца предајом путних налога за цео месец код ВВ којој је предао путни налог 10.04.2020. године за април 2020. године због одласка на плаћено одсуство. Дана 10.04.2020. године донета је одлука о забрани службених путовања у иностранство и од тог дана тужилац није долазио у круг послодавца туженог све до 19.05.2020. године када је позван да дође и присуствује ванредном попису. Према ванредном попису тужилац је у периоду од 01.01. до 19.05.2020. године, према подацима из требовања, задужен са укупно 337 литара горива, што са 82 литара горива које је остало у резервоару његовог возила на дан 10.04.2020. године у збиру чини износ од 419 литара који се показао као мањак на наведеном попису.

Тужени је тужиоцу доставио упозорење 02.06.2020. године на које се тужилац се у остављеном року изјаснио негирајући да је извршио било коју од повреда радне обавезе. Тужени је решењем од 15.07.2020. године отказао тужиоцу Уговор о утврђивању права обавезе и одговорности од 14.11.2002. године са припадајућим анексима из разлога што је својом кривицом учинио повреде радних обавеза прописане чланом 179. став 2. тачка 1., 3. и 5. Закона о раду и члана 73. став 2. тачка 1., 3. и 5., као и члана 74. став 1. тачка 8. и 36. Колективног уговора туженог, предвиђене као оправдан разлог за отказ уговора о раду (несавесно и немарно извршавање своје радних обавеза, незаконито располагање имовином и друге незаконите радње, проузроковање материјалне штете предузећу услед насталог мањка у магацину), на тај начин што је својим немарним и несавесним извршавањем радних обавеза као рачунопологач магацина 20М000 – магацин горива код возача локација ..., у периоду од 01.01. до 19.05.2020. године послодавцу проузроковао мањак од 420,19 литара горива што је утврђено пописом од 19.05.2020. године.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев са образложењем да је установљена пракса код туженог да и други возачи самозадужују гориво на пумпи туженог у ситуацијама када није присутан точилац горива, те да имајући у виду да је пракса самозадужења горивом била уобичајена, а да тужилац у периоду од 10.04. до 14.05.2020. године односно до 19.05.2020. године није улазио у круг послодавца туженог, а по ванредном попису је био задужен за укупно 337 литара горива, што је са 82 литара горива које је остало у резервоару његовог возила на дан 10.04.2020. године у збиру чини износ од 419 литара горива који се показао као мањак у наведеном периоду, то у току поступка није утврђено да је тужилац својом кривицом учинио

повреду радних обавеза које су му отказним решењем стављене на терет, односно да је наведени мањак настао радњама тужиоца.

По налажењу Врховног суда правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1., 3. и 5. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже Уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно и немарно извршава своје радне обавезе (тачка 1.), ако нецелисходно и неодговорно користи средства за рад (тачка 3.) и ако учини другу повреду радне обавезе утврђене општим актом, односно Уговором о раду (тачка 5.) док је одредбом става 3. истог члана прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 8.).

Одредбом члана 73. став 2. Колективног уговора туженог прописано је да послодавац може да откаже Уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: ако несавесно и немарно извршава радне обавезе (тачка 1.); ако нецелисходно и неодговорно користи средства рада (тачка 3.) и ако учини другу повреду радне обавезе из члана 74. тог уговора, односно уговора о раду (тачка 5.), а чланом 74. став 1. истог КУ прописано је да ће се оправданим разлогом за отказ уговора о раду сходно члану 73. став 2. тачка 5. Уговора сматрати свака учињена повреда радне обавезе између осталих и: незаконито располагање имовином и друге незаконите радње (тачка 8.) и проузроковање материјалне штете предузећа услед насталог мањака у малопродајном објекту или магацину (тачка 36.).

У конкретном случају пракса самозадуживања горивом возача код туженог била је уобичајена, па се и тужилац задуживао горивом са пумпе туженог тако што би позвао тачиоца који му је давао инструкције где се налази кључ од пумпе па би тужилац сам натачио гориво (самозадуживање) и у требовању уносио количину уточеног горива и тачиоца о томе обавештавао, потписивао би требовање које би заједно са кључем остављао тачиоцу на договорено место у његовој канцеларији. Тужилац у периоду од 10.04. до 14.05.2020. године односно до 19.05.2020. године није улазио у круг послодавца туженог, а у наведеном периоду је према подацима из требовања задужен за укупно 337 литара горива, што са 82 литра горива које је остало у резервоару његовог возила на дан 10.04.2020. године чини збир од 418 литара горива који се показао као мањак на наведеном пропису, из чега произлази да је правилно становиште нижестепених судова да се тужилац при обављању послова свог радног места понашао онако како изискују стандарди условљени карактером радног процеса у коме учествује, те је закључак нижестепених судова да у спроведеном поступку није утврђено да је тужилац својом кривицом учинио повреду било које радне обавезе која му је побијаним решењем стављена на терет, правилан због чега је је побијано решење поништено као незаконито.

Наводи у ревизији туженог да је другостепени суд прихватио став првостепеног суда који није тачан и то да је тужилац у периоду од 10.04. до 19.05.2020. године био задужен за укупно 337 литара горива што са 82 литра горива које је било у резервоару

његовог возила на дан 10.04.2020. године у збиру чини 417 литара који се показао као мањак на попису, те да на тај начин суд само претпоставља структуру утврђеног мањка имајући у виду да је тужилац сходно требовању горива за април месец у посматраном периоду био задужен за количину од 227 литара горива, указују на погрешно утврђено чињенично стање које према одредби члана 407. ЗПП не представља разлог за изјављивање овог правног лека. Ни позивање туженог у ревизији да је тужилац био рачунополагач магацина горива те да је имао појачану одговорност према имовини послодавца и да је био дужан да врши редовну и прецизну контролу стања горива на локацији магацина који држи, као и контролу документације која је била основ за задужење магацина горивом, те да су евиденције исправе о задужењу и раздужењу горивом туженог довољне за утврђивање стварног и књиговодственог стања горива у предметном магацину оцењени су од стране другостепеног суда као неосновани. Наводи туженог у ревизији да је другостепени суд олако прихватио став првостепеног суда да тужилац није улазио у круг послодавца у периоду од 10.04. до 19.05.2020. године јер је заснован на исказу тужиоца, такође указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање које не представља разлог за изјављивање овог правног лека, на основу члана 407. ЗПП.

Са изнетих разлога сагласно одредби члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**